

ENTER

择天记

ท้า

21

ลิขิต

ENTER

พลีก

ไซดษะต

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'ลยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKSTONE
WATERSTONE
ENTERBOOKS CO., LTD.

阅文集团

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

นับตั้งแต่ทำลิตพิทพิลิกโซคชะตาสำเร็จจนสามารถมีชีวิตได้เกินยี่สิบปี
เงินฉางเซ็งก็เผชิญการต่อสู้หลากหลายรูปแบบในสถานที่ต่างๆ มาโดยตลอด
คู่ต่อสู้ที่ทวีความแข็งแกร่งขึ้นในทุกๆ ครั้ง ทว่าสุดท้ายแล้วก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า
คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งยากจะเอาชนะที่สุด ทั้งยังเป็นปมปัญหาใหญ่ที่สุดในชีวิต
ของเขาก็คือ 'ซางสิงโจว' หรืออาจารย์ของเขาเอง ศิษย์ต่อต้านอาจารย์เดิมก็
เป็นเรื่องยากพออยู่แล้ว แต่คราวนี้เงินฉางเซ็งตัดสินใจใช้การต่อสู้เป็นเครื่องตัดสินใจ
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการเอาชนะศึกตัดสินนี้จะใกล้เคียงกับคำว่าเป็นไปไม่ได้มาก
เพียงใด

สำหรับผู้อ่านที่ติดตามมาจนถึงเล่มนี้ก็คงมีหลายคนที่ตั้งตารอคอยการต่อสู้
ครั้งนี้อยู่แน่ๆ บอกได้แค่ว่าเงินฉางเซ็งที่เราติดตามกันมาแต่แรกจะไม่มีทางทำให้
ทุกท่านผิดหวังแน่นอน!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านั้นแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

“ในเมื่อโลกนี้ถูกกำหนดว่าต้องเป็นของพวกเขา

เช่นนั้นเหตุใดพวกท่านจึงไม่ถอยไป

ต้องให้คนเข่าไหวหรือ

เมื่อต้องรอนานเข้า พวกเราก็คงกลายเป็นคนชราที่น่าเบื่อเหมือนเช่นพวกท่าน

เช่นนั้นมีใช่ว่าโลกนี้เป็นของพวกเขาโดยตลอดหรือ”

ตอนที่ 54

โลกมนุษย์เกรงกลัวการพบเจอความไร้เดียงสาที่สุด

ผู้คนไม่ได้ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา กระทั่งเวลาผ่านไปนานแล้ว ก็ยังไม่มีเสียงใดเกิดขึ้น ความรู้สึกช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก

ทันใดนั้นมีกระรอกตัวหนึ่งที่ไม่รู้ว่มาจากที่ใดวิ่งบงกิ้งไม่ริมถนน เสินเต้า ดิ่งดูดสายตานายกองของกลุ่มทหารองครักษ์นายหนึ่งจนทำให้เขาคลายหอกเหล็กในมืออย่างไม่รู้ตัว หอกเหล็กหนักอึ้งตกลงบนหลังเท้าของสหายด้านข้าง เกิดเสียงทุ้มหนักดังขึ้น

"โธ๊ย!"

สถานการณ์อันหนึ่งนั้นถูกทำลาย ในที่สุดผู้คนก็ได้สติกลับมาบนใบหน้าของพวกเขาปรากฏความรู้สึกเหลือเชื่อออกมา

เสียงเกรียวกราวดังขึ้นทั่วทั้งบริเวณ

ข้อเสนอของเงินฉางเชิงช่างเหลวไหลสิ้นดี!

เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับบัลลังก์จักรพรรดิของต้าโจว อนาคตของเผ่ามนุษย์ เนื้อหาในตำราประวัติศาสตร์และความเป็นความตายของคนนับพันหมื่น

เขาถึงกับคิดจะต่อสู้กับอาจารย์ของตนเพื่อตัดสินหรือ

ปีนั้นในเมืองลั่วหยาง การต่อสู้ของผู้ครองภพโจวและราชาปีศาจ

ได้เปลี่ยนแปลงทิศทางประวัติศาสตร์จริงๆ แต่นั่นคือการต่อสู้กับ
ภายนอก หากเอ่ยว่าการต่อสู้ทุกอย่างบนโลกล้วนสามารถแก้ไขได้โดย
วิธีการง่ายตายเช่นนี้ ในสวนไปเช้าจะมีลูกหลานของเชื้อพระวงศ์ตายไป
มากมายเช่นนั้นได้อย่างไร สำนักศึกษาศาสนาหลวงเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน
จะกลายเป็นสุสานเปล่าเปลี่ยวได้อย่างไร

"นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้"

หวังจื่อเซ่อมองเงินฉางเชิงและกล่าว ถ้อยคำนี้ไม่มีความเยาะหยัน
อันใด กลับมีความปลอบโยนเสียด้วยซ้ำ

เงินฉางเชิงกล่าวอย่างจริงจัง "ในเมื่อต้องเห็นแก่ราษฎรในใต้หล้า
เป็นสำคัญ ไม่ต้องการให้ผู้คนล้มตายมากเกินไป หลีกเลี้ยงมิให้อำนาจ
ของเผ่ามนุษย์อ่อนแอ อีกทั้งยังไม่มีฝ่ายใดยอมล่าถอยไป เช่นนั้นให้
พวกเราต่อสู้กันเพื่อตัดสินแพ้ชนะเถิด สุดท้ายไม่ว่าเขาตายหรือข้าตาย
ทุกคนจะยังมีชีวิตอยู่ นี่มิใช่วิธีการที่ดีที่สุดหรอกหรือ"

เมื่อได้ฟังประโยคนี้ กลุ่มคนก็ค่อยๆ เงียบสงบลง

ผู้คนมองไปยังฝุ่นควันทางตอนใต้สายนั้นที่ค่อยๆ สงบลงและ
ฝุ่นควันอีกสายที่ค่อยๆ ไกลเข้ามา สัมผัสได้ถึงจิตสังหารที่แอบซ่อนไว้
และยังไม่ปะทุออกมา ทุกคนต่างนิ่งเงียบไม่กล่าวคำ

ความรู้สึกเหลวไหลที่ได้ยินข้อเสนอของเงินฉางเชิงเมื่อครู่ได้จางลง
มากแล้ว ถึงแม้จะฟังดูเหลวไหล แต่ก็ดูเหมือนจะมีเหตุผล

ที่สำคัญที่สุดคือเงินฉางเชิงกล่าวได้ถูกต้องนัก ไม่ว่าจะเขาตายหรือ
ข้าตายแล้วเกี่ยวข้องกับพวกเขาเล่า

พวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่ จิตตู่จะไม่เป็นอะไร นี่มิใช่เรื่องที่สำคัญที่สุด
หรอกหรือ

สายตาของหวังจื่อเซ่อลุ่มลึกขึ้นหลายส่วน "เรื่องใหญ่ของใต้หล้า
มิใช่เรื่องเด็กเล่น และยังมีเรื่องเด็กน้อยทะเลาะกัน"

ใช้การต่อสู้จากหนึ่งมาตัดสินอนาคตของเผ่ามนุษย์ ไม่ว่าจะมอง
อย่างไรก็ล้วนเป็นการกระทำที่เหลวไหลอย่างมาก

เงินฉางเชิงมองหวังจื่อเช่อก่อนเอ่ย "ตั้งแต่เด็กข้าอ่านตำรามา
มากมาย ตำราเหล่านั้นเขียนถึงแผนการร้ายกลับกลอกหลอกหลวง
มากมาย แต่เมื่อมองลึกลงไปหรือพิจารณาให้เรียบง่าย เรื่องราวเหล่านั้น
ต่างอะไรจากการทะเลาะกันของเด็กน้อยในเมืองซีหนิงเล่า เพียงแต่
ต้องดูว่าการต่อสู้แย่งชิงนั้นเพื่อแย่งลูกกวาด ปลา หรือไต้หล่า หรืออาจจะ
เป็นส่วนหนึ่งของบทความในประวัติศาสตร์เท่านั้น"

หวังจื่อเช่อิ่งเงียบเป็นเวลานาน

ก่อนที่เงินฉางเชิงและโก้วหานสี่จะมีชื่อเสียงเลื่องลือด้วยการ
ศึกษาคัมภีร์เต๋า เขาก็เป็นอัจฉริยะที่ศึกษาคัมภีร์เต๋าคอนแรกสุดผู้นั้นแล้ว

ตำราที่เขาเคยอ่านไม่มีทางน้อยกว่าเงินฉางเชิงอย่างแน่นอน
แต่จนกระทั่งวันนี้เองที่เขาเพิ่งจะเริ่มคิดถึงเนื้อหาบางอย่างในตำรา
จากมุมมองอื่น

'การปกครองแคว้นก็เหมือนกับการต้มปลา*' เขาเข้าใจมาโดย
ตลอดว่านี่คือการพูดถึงความระมัดระวังรอบคอบ ทว่าจากคำพูดของ
เงินฉางเชิงก็สามารถกล่าวได้ว่าไม่จำเป็นต้องใส่ใจก็ได้

เหล่าผู้นำในการต่อสู้แย่งชิงความเป็นใหญ่คือเด็กน้อยทะเลาะกัน
ไม่ต้องเอ่ยถึงการนองเลือดในราชสำนัก จำต้องรู้ก่อนว่าหากจะฆ่าปลา
อย่างไรก็ต้องหลังโลหิต

หวังจื่อเช่อเอ่ย "ข้ายอมรับว่าความคิดของเจ้าอาจจะมีเหตุผล แต่

* การปกครองแคว้นก็เหมือนกับการต้มปลา มาจากความตอนหนึ่งในคัมภีร์ธรรมวิธีเต๋าเต๋อจิง ซึ่งใช้
ตัวอักษรที่ตีความได้หลากหลาย บ้างแปลว่า 'การปกครองแผ่นดินใหญ่เหมือนการต้มปลาเล็ก' บ้างแปลว่า
'การปกครองแผ่นดินใหญ่เหมือนดังทำอาหารจานเล็ก' แต่โดยใจความแล้วสื่อไปในทางเดียวกัน คือ
การต้มปลาหรือการทำอาหารให้อร่อยต้องรู้จักเลือกวัตถุดิบ รู้จักใช้ไฟ ไม่ควรปรุงรสจัดเกินไปหรือ
จัดเกินไปจนใด การปกครองก็ไม่อาจปุมปามแรงร้อนหรือเอ่อระเหยเกินครั้น ต้องรู้จักผสมผสาน จัดการ
ให้เหมาะสมนั่นเอง

อาจารย์ของเจ้าไม่มีทางเห็นด้วยเป็นแน่"

ขณะที่เงินฉางเชิงและหวังจื่อเช่อกำลังสนทนากัน ชางสิงโจวก็รักษาความนิ่งเสียบมาโดยตลอด

เขายืนอยู่ในค่ายกมลกระบี่สำนักศึกษาหนานซีโดยไม่มีทีท่าว่าจะทำลายค่ายกมล เพียงมองไปยังที่ไกลอย่างสงบ ไม่รู้ว่ากำลังคิดสิ่งใดอยู่

เงินฉางเชิงรู้ว่าที่หวังจื่อเช่อเอ่ยมานั้นไม่ผิด

เขาชัดเจนถึงความคิดของชางสิงโจวมากกว่าผู้ใด

ชางสิงโจวคือผู้ที่ระมัดระวังรอบคอบและเชี่ยวชาญในการวางแผนที่สุด

เรื่องใดก็ตามที่เขาทำล้วนวางแผนก่อนจึงค่อยลงมือ หากไม่มีความมั่นใจอย่างถึงที่สุดก็จะไม่ลงมือ ถึงแม้ลงมือก็ไม่มีการทิ้งร่องรอยเอาไว้

ดังนั้นขุนนางที่สร้างคุณูปการเหล่านั้นบนหอกหลังเยียนจึงล้วนตายลงในมือของเขา ทว่าบนโลกใบนี้กลับมีเพียงไม่กี่คนที่รู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของนักพรตจี้

ดังนั้นในปีเหล่านั้นหลังเหตุการณ์นองเลือดในสำนักศึกษาศาสนาหลวง แม้แต่จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ก็หาร่องรอยของเขาไม่พบ

บุคคลอย่างชางสิงโจวไม่มีทางนำแต่้มต่อทั้งหมดวางไว้ในการต่อสู้หนึ่งครั้งอย่างแน่นอน

ไม่ว่าจะมองอย่างไร การต่อสู้ครั้งนี้เขาล้วนต้องชนะอย่างไม่ต้องสงสัย

เพราะสิ่งที่เขาต้องการคือผลงานยิ่งใหญ่ไปชั่ววันรันดร์ อีกทั้งขอเพียงเป็นการต่อสู้ล้วนมีความบังเอิญที่มีอาจควบคุมได้

เงินฉางเชิงจะเกลี้ยกล่อมเขาได้อย่างไร

"เมื่อข้าเห็นอู๋เต้าจื่อเดินออกมาจากผนังหินก็เริ่มคิดว่าควรจะ

จัดการเรื่องนี้ได้อย่างไร"

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ เฉินฉางเซิงก็หันไปมองสวีไห่ยวหรง

ในชั่วนั้นเขาก็รู้แล้วว่าหวังจื่อเซ่อจะปรากฏตัว และนางจะต้อง
พ่ายแพ้ต่ออาจารย์ของเขา

เขามองไปทางหวังจื่อเซ่อก่อนเอ่ยต่อ "จากนั้นข้าพหลันคิดวิธีการหนึ่ง
ขึ้นได้"

เมื่อได้ยินประโยคนี้ สายตانب่ไม่ถ่วงก็ทอดตกลงบนร่างของเขา
ซางสิงโจวเองก็หันมาทางเขา ราวกับต้องการรู้ว่าเขาคิดวิธีการ
อันใดออกกันแน่

"ข้ารู้ดีว่ายากจะพูดเกลี้ยกล่อมให้อาจารย์เห็นด้วยกับข้อเสนอ
ของข้า" เฉินฉางเซิงเอ่ยกับหวังจื่อเซ่อ "แต่ท่านสามารถทำได้"

ซางสิงโจวเชิญหวังจื่อเซ่อมาจึงตูดด้วยประสงค์ให้เขาเกลี้ยกล่อม
สวีไห่ยวหรงไม่ให้กระทำเรื่องบ้าคลั่งอย่างการทำให้หยกคิลาหมดไหม้
ไปพร้อมกัน

เฉินฉางเซิงมิได้ทำอันใด เป็นเพราะเขากำลังรอคอยการปรากฏตัว
ของหวังจื่อเซ่อ

เขาหวังว่าหวังจื่อเซ่อจะสามารถเกลี้ยกล่อมซางสิงโจวให้เห็นด้วย
ในข้อเสนอของตน

ใช่แล้ว ผู้ที่สามารถเกลี้ยกล่อมซางสิงโจวได้ก็มีเพียงหวังจื่อเซ่อ

"อีกทั้งในเมื่อเป็นการต่อสู้ก็จำเป็นต้องมีผู้ตัดสิน" เฉินฉางเซิงเอ่ย
"ทั่วทั้งผืนพิภพมีเพียงท่านที่มีคุณสมบัติทำหน้าที่ผู้ตัดสิน เพราะชื่อเสียง
บารมีของท่านสูงส่งมากพอ คนทุกคนล้วนเชื่อถือความเที่ยงธรรม
ของท่าน"

หวังจื่อเซ่อเงี้ยวบอญู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย "ที่แท้เจ้ารอคอยให้ข้าปรากฏตัว
จริงๆ"

ทุกคนเข้าใจคำพูดของเงินฉางเชิงในที่สุด เข้าใจการจัดการของเขาแล้ว

สวีโหยวหรงเข้าวังหลวงกลางดึก องค์ชายเงินหลิวเดินทางไปแล้ว หวังหยางยามค่ำคืน ยามที่สถานการณ์ในจิงตูตั้งเครียดอย่างหาใดเปรียบ เขากลับเอาแต่ทำความเข้าใจมรรคากระบี่อยู่ในห้องศิลาของตำหนักหลิงอย่างเงียบงัน

เพราะเหตุใดเล่า เพราะเขาจำเป็นต้องเตรียมตัวเพื่อการต่อสู้ครั้งนี้ เพราะเขากำลังรอให้ซางสิงโจวเชิญหวังจื่อเช่อมา

ที่แท้เขาก็รอคอยการปรากฏตัวของหวังจื่อเช่อมาโดยตลอด

ที่แท้เขาก็รอคอยหวังจื่อเช่ออยู่ที่นี่มาโดยตลอด

แต่เขามีสิทธิ์อะไรมาตัดสินี่ขาดว่าหวังจื่อเช่อจะช่วยเหลือเขา

เพราะชื่อเสียงบารมีและความเที่ยงธรรมของหวังจื่อเช่อหรือ

หวังจื่อเช่อมองเงินฉางเชิงและเอ่ย "ความสัมพันธ์ของข้าและอาจารย์เจ้าไม่ได้หนัก"

สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นเย็นชาขึ้นมาก

เงินฉางเชิงเอ่ย "ข้าทราบ แต่ในเมื่อท่านมาแล้ว นั่นหมายความว่าความสัมพันธ์ของพวกท่านไม่ได้ย่ำแย่เหมือนที่ข้าคิดไว้ในตอนแรก"

แม่ทัพเลื่องชื่อและขุนนางผู้มีคุณูปการเหล่านั้นในหอหลังเยียนส่วนใหญ่ล้วนตายด้วยน้ำมือของซางสิงโจว

ซางสิงโจวคือดาบไร้รูปร่างและน่ากลัวที่สุดในมือจักรพรรดิไท่จง ความสัมพันธ์ของหวังจื่อเช่อและจักรพรรดิไท่จงไม่ได้หนัก อีกทั้งเขาก็เป็นหนึ่งในบุคคลในภาพวาดของหอหลังเยียน

กล่าวตามเหตุผลแล้ว เขาควรจะเคียดแค้นชิงชังซางสิงโจวอย่างมาก ก่อนหน้านั้นเงินฉางเชิงก็คิดเช่นนี้

แต่เมื่อเขาพบว่าหวังจื่อเช่อตอบรับคำเชิญให้มายังจิงตูของซางสิงโจว

เขาก็เริ่มพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองใหม่อีกครั้ง

เขานึกถึงตอนที่ตนถูกราชาปีศาจไล่ล่าสังหารบนเขาหวนซาน
ในปีนั้น จู่ๆ หวังจื่อเชอก็ปรากฏตัวขึ้น

นี่ทำให้เขายืนยันได้ว่าอาจารย์กับหวังจื่อเชอน่าจะติดต่อกัน
อยู่ตลอด

หวังจื่อเชอเอ่ย "เจ้าผิดแล้ว ที่เข้ามาจึงดูไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
อาจารย์ของเจ้า"

นี่ย้อนกลับไปคำพูดนั้นในตอนแรกอีกครั้ง

ราษฎรทั้งใต้หล้า

เดินฉางเชิงค่อนข้างประหลาดใจ ทว่าไม่ได้ผิดหวัง

เพราะสิ่งที่เรียกว่าการเกลี้ยกล่อมแท้จริงแล้วยังหมายถึงการเลือกข้าง
ขอเพียงหวังจื่อเชอยินยอมยืนอยู่ฝั่งเดียวกับเขา เช่นนั้นชาวสิงโจว

ก็จำเป็นต้องเห็นด้วยกับข้อเสนอของเขา

ไม่เช่นนั้นชาวสิงโจวจะต้องจ่ายค่าตอบแทนด้วยราคาที่สูงขึ้น และ
เป็นราคาเมื่อตัดสินใจจากเหตุผลแล้วไม่อาจรับได้เป็นแน่

ปัญหาก็คือต่อให้หวังจื่อเชอถูกเขาพูดเกลี้ยกล่อมได้แล้วและ
ไม่ได้สนับสนุนชาวสิงโจวอีกต่อไป แล้วมีเหตุผลใดที่จะช่วยเหลือเขา

ยังคงเป็นเพราะราษฎรทั้งใต้หล้าหรือ

ถึงนี่จะเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักมาก แต่เงินฉางเชิงกลับไม่ยอมเอ่ย
คำนี้

จำนวนครั้งที่คำนี้ปรากฏขึ้นในวันนี้มากเกินไป มากจนทำให้เขา
รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง

เขามองหวังจื่อเชอก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง "ไม่อย่างนั้น...อู๋เต้าจื่อ
จะต้องตาย"

ตอนที่ 55 ปลาจิ้นหลี่ในแม่น้ำหวงเหอตัวหนึ่ง ที่จมลงไปอย่างเจียบจันในคำคืนอันมืดมิด

สายลมหนาวสะท้าน หิมะเบาบางโปรยปราย

ใบหน้าอุ้เต้าจื่อเปี่ยมด้วยความโกรธซึ่ง โลहितท่วมกาย นั่งเหยียดขา
อยู่บนพื้นอันเย็นเยียบ และก่นด่าด้วยถ้อยคำหยาบคายต่อท้องฟ้า
ไม่หยุด

แต่เขาไม่กล้าเคลื่อนไหวอันใด ไม่กล้าแม้แต่จะก้มหน้า เพราะ
ความหนาวเย็นบริเวณต้นคอของเขารุนแรงขึ้นทุกที

มิใช่เพราะมีเกล็ดหิมะตกลงในคอเสื้อเขา

แต่เป็นเพราะอันหว่าเอาแต่จืดจ๋องต้นคอของเขาอยู่ด้านหลัง
มาโดยตลอด ในมือของนางกุมมิดสันอันแหลมคมเอาไว้

หวังจื่อเซ่อจ๋องไปที่ดวงตาของเงินฉางเซิง เลิกคิ้วเล็กน้อย สายตา
พลันเปลี่ยนเป็นคมกริบหาใดเปรียบ

เมื่อเห็นเงินฉางเซิงปรากฏตัวในสุสานเทียนชู่ เขาก็รู้ว่าอุ้เต้าจื่อ
พลาดพลั้งแล้ว

เขากลับไม่สนใจ ในใจคิดว่าด้วยฐานะอาวุโสรวมถึงชื่อเสียงของ

อู่เต้าจื่อ บางทีตำหนักหลิงทงอาจจะกักขังอู่เต้าจื่อไว้โดยไม่ดูแลอะไร
มากไปกว่านั้น

อย่างไรเขาก็คิดไม่ถึงว่าเงินฉางเซิงจะใช้ชีวิตของอู่เต้าจื่อมา
คุกคามตน

สามารถอนุมานได้ว่าในเวลานี้สถานการณ์ของอู่เต้าจื่อน่าจะ
ย่ำแย่ยิ่งนัก

หวังจื่อเซ่อค่อนข้างไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกเช่นนี้

หลายปีมาแล้วที่ไม่มีผู้ใดอาจหาญต่อต้านเขา

ไม่ว่าจะด้วยความคิดด้านดีหรือความคิดด้านร้ายก็ตาม

ในปีนั้นแม้ซางสิงโจวเข้าออกจวนขุนนางที่มีชื่อในหอหลังเยียน
แต่ก็ไม่เคยมีความคิดใดต่อเขา

มิเช่นนั้นประวัติศาสตร์อาจจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงเลยก็ได้

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการคุกคามเขา

เขาจึงมองเงินฉางเซิงอย่างเจียบจั้น ไม่ได้เอ่ยถ้อยคำใด

เขาคือบัณฑิตที่มีชื่อเสียงที่สุดในพันปีมานี้ แต่แน่นอนว่ามีใช่
บัณฑิตที่มีชื่อไว้เรียวยาวจะมัดไก่อ

ในปีนั้นเขาบัญชาการกองทัพพันธมิตรเผ่ามณูษย์และเผ่ามาร
บุกสังหารจากเขตเทียนเหลียงจนถึงเมืองเสวี่ยเหล่า ตลอดทางโลहित
หลังไหล ซากศพเกลื่อนพื้นปฐพี

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องการสังหารผู้คน ต่อให้คนทั้งหมดในสุสานเทียนชู่
ในวันนั้นรวมกันก็ยังไม่มากเท่าคนที่เขาเคยสังหาร

แหวดตาของเขาราวกับเหวลึก ทั้งยังมีเปลวเพลิงลุกโชน

ทว่าเงินฉางเซิงกลับไม่หวาดกลัวแม้แต่น้อย เขาสบตาหวังจื่อเซ่อ

อย่างสงบสุขุม ไม่มีทีท่าจะถอนคำพูด

เกิดเสียงเบาๆ ขึ้น เศษหิมะที่หลงเหลืออยู่ปลิวว่อน

มือขวาของสวี่ไหย่วหวงตกลงบนด้ามกระบี่ชำระศีลเบาๆ ปีกสีขาว
บริสุทธ์ขยับอย่างแผ่มช้า

โก่วหานสี่และคนอื่นๆ รวมถึงผู้อาวุโสโง่งกระบี่เขาหลิซ่าน
ทั้งสามคนชักกระบี่ออกมาโดยไม่เอ่ยคำใด เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการ
บุกสังหาร

หวังพั่วไม่ได้ถอดอกอีกต่อไป มือซ้ายเขากุมฝักดาบ สามารถชักดาบ
ได้ทุกเมื่อ

เมื่อดาบเหล็กที่เคยตัดฝ่าแม่น้ำลั่วเหอออกจากฝักอีกครั้ง แม่น้ำ
สายนั้นนอกสุสานเทียนชู่ยังสามารถไหลต่อไปได้หรือไม่

เหล่าผู้อาวุโสของวัดฉือเจี้ยน พรรคเลี้ยหยาง และสำนักพรรค
ในแดนใต้ส่วนน้อยหลังจากต่อสู้ดิ้นรนครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยกอาวุธในมือ
ขึ้นอีกครั้ง

สีหน้าของทางราชสำนักเปลี่ยนเป็นไม่น่าดูขึ้นมา

นี่คือการชักดาบกระบี่เผชิญหน้ากันโดยไม่แม้แต่จะเจรจาหรือ

พึงรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามคือหวังจื่อเซ่อ

นี่ก็คือมรรคาดาบของหวังพั่ว

มรรคากระบี่ของเขาหลิซ่าน

และคือวิถีการบำเพ็ญเพียรของเงินฉางเซิง

คือคำว่า 'ตรง'

หากหวังจื่อเซ่อไม่เห็นด้วยในข้อเสนอของเงินฉางเซิง เช่นนั้น
คู่เต้าจื่อจะต้องตาย

ง่ายตายและแข็งกร้าวเช่นนี้

อ่องสกุลเงินสองสามคนมองไปยังเซียงอ่องโดยไม่รู้ตัว

ในฐานะที่เป็นผู้แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาเชื้อพระวงศ์ ทำที่ของเขา
ถือว่าสำคัญอย่างมากและสามารถส่งผลกระทบต่อทิศทางของราชสำนัก

และกองทัพ

ในตอนนี้อ๋องคี่ขายเงินหลิวตกอยู่ในกำมือของตำรวจหลังแล้ว
หากว่าทั้งสองฝ่ายแตกหักกันจริงๆ อ๋องคี่ขายเงินหลิวยังสามารถ
มีชีวิตต่อไปได้หรือ

ทว่าเมื่อผู้คนมองไปถึงได้พบว่าเซียงอ๋องหลับตาลงอีกครั้งตั้งแต่
เมื่อไรก็ไม่ทราบ

นี่คือตาไม่เห็นยอมไม่เปื้อน* หรือกำลังคิดว่าหากตำรวจหลัง
ใช้ชีวิตของบุตรชายมาคูกคามตนควรจะเลือกอย่างไร

"หลายร้อยปีให้หลัง เมื่อเจ้าหันกลับมามองเรื่องในอดีตก็จะพบว่า
วันนี้เจ้าเริ่มกลายเป็นคนประเภทที่ตนเองเคยเกลียดชังที่สุด..." แววดา
หวังจื่อเซ่อกลับมาสงบดังเดิมแล้ว เขากล่าวกับเงินฉางเซิง "เจ้าอาจจะ
เกิดความรู้สึกสำนึกเสียใจอย่างที่ยากจะจินตนาการได้"

เงินฉางเซิงนึกถึงบทสนทนานั้นระหว่างเขาและถึงซานสี่อี่ว
บทสนทนานั้นเกิดขึ้นบนต้นไม้ใหญ่ เกิดขึ้นที่ริมทะเลสาบ
เขาหานซาน และริมแม่น้ำเวินสุ่ย

แสงอาทิตย์อัสดงที่ทอดตกลงบนใบหน้าถูกตัดจนกลายเป็นใบไม้
สีทองพันหน่อบใบ ทั้งอุดมสมบูรณ์และชวนให้คนรู้สึกไร้ชีวิตชีวา

ปลาจิ้นหลี่ตัวอ้วนค่อยๆ จมลงสู่ดินโคลนก้นทะเลสาบเนื่องจาก
กินมากเกินไป

"ข้าจะไม่กลายเป็นคนอย่างพวกท่าน"

เขากล่าวกับหวังจื่อเซ่อ

หวังจื่อเซ่อเอ่ย "เพราะเหตุใด"

* ตาไม่เห็นยอมไม่เปื้อน เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงการหลีกเลี่ยงที่จะรับรู้ คิดกังวลถึงเรื่องที่ไม่อาจ
เปลี่ยนแปลง หรือปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขอะไรได้ เมื่อทำเหมือนไม่เคยมีอยู่ไม่เคยเกิดขึ้น ใจก็ยอมสงบ

เงินฉางเซิงเอ่ย "เพราะข้าไม่อยากจะกลายเป็นคนอย่างพวกท่าน"
เหตุและผลนี้ไม่มีความเชื่อมโยงในด้านตรรกะ ดังนั้นย่อมไม่มี
เหตุผล

หวังจื่อเซ่อส่ายหน้าก่อนเอ่ย "นี่เป็นคำพูดที่ไม่มีเหตุผลเลย
สักนิด"

เงินฉางเซิงมองเขาก่อนเอ่ยถามอย่างจริงจัง "พวกท่านเคยพูดจา
มีเหตุผลกับข้าด้วยหรือ"

ต้นหญ้าริมทะเลสาบที่ค่อนข้างเขียวเฉยๆยังไม่ผลิบานเขียวออกมา
เศษกระดาษที่ตกอยู่ด้านบนต้นหญ้าถูกลมพัดปลิวไปทั่วทุกแห่งหน
เหล่าอาจารย์และศิษย์จากไปอย่างเร่งรีบจึงเกิดความยุ่งเหยิง
ไร้ระเบียบอย่างมีอาจควบคุมได้

สำนักศึกษาศาสนาหลวงในตอนนี้งีบสงัดเหมือนกับตำหนัก
หลิ่งในเวลา

ทั้งยังเหมือนได้ย้อนกลับไปสี่สิบปีก่อนที่เป็นราวกับสุสาน
ช่างเหมาะสมกับการต่อสู้ที่จะเกิดตามมายิ่งนัก
เชื่อว่าสุดท้ายแล้วไม่ว่าผู้ใดจะเสียชีวิตล้วนไม่ถือสาหากจะต้อง
ถูกฝังไว้ ณ ที่แห่งนี้

ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หรือศิษย์ล้วนเคยเป็นเจ้าของที่นี่มาก่อน
ทั้งสองคงจะต้องทิ้งร่องรอยที่ไม่อาจลบเลือนไว้ในประวัติศาสตร์ของ
สำนักศึกษาศาสนาหลวงเป็นแน่

ถึงซานสื่อลิวยืนอยู่ริมทะเลสาบพลาจิดถึงเรื่องราวเหล่านี้
ช่วงต้นฤดูวสันต์น้ำในทะเลสาบละลายแล้ว แต่เพราะอุณหภูมิ
ของวันนี้ลดฮวบ ผิวน้ำทะเลสาบจึงจับตัวเป็นผืนน้ำแข็งบางอีกครั้ง
เหล่าปลาจมลงสู่ส่วนลึกที่สุดของผืนน้ำ แม้ทั่วทุกหนแห่งล้วนเป็น

โคลนเลนแต่ก็อบอุ่นอยู่บ้าง

ซูโม่อิวี่มาถึงริมทะเลสาบหลังยืนยันยันว่าอาจารย์และศิษย์ทั้งหมด
ได้ถอยร่นไปแล้ว

เขาเอ่ยถามอย่างกังวล "เจ้ามั่นใจหรือว่าเขาจะทำสำเร็จ"

"ข้าไม่รู้" ถึงซานซือลิวมองไปที่ผิวทะเลสาบก่อนเอ่ย "แต่ข้ามั่นใจ
ว่าเขาต้องไม่ตีใจแน่"

หวังจื่อเซ่อไม่ได้พูดอะไรอีก

เพราะเขาไม่สามารถตอบคำถามของเงินฉางได้

เช่นนั้นก็สามารถเข้าใจได้ว่าเขาพูดเอาชนะเงินฉางเชิงไม่ได้

เขาแตกฉานในคัมภีร์เต๋า วิชาความรู้ลึกซึ้งกว้างขวาง สถิติปัญญา
ไม่เป็นรองใคร วาทศิลป์ก็ดีเป็นพิเศษ ทว่าวันนี้เมื่อเผชิญหน้ากับเงินฉางเชิง
กลับมีหลายครั้งที่ไร้คำพูดจะโต้ตอบ

เพราะเงินฉางเชิงมิได้กำลังอภิปรายกับเขา มิได้กำลังพูดคุยเรื่อง
เหตุผลกับเขา

ที่เขาพูดคือความจริงทั้งสิ้น

เมื่อมีความจริงในมือ เหตุผลก็อยู่กับข้า

หากใช้การประเมนของถึงซานซือลิวมากแล้ว เขาคือผู้ที่มีชีวิต
อย่างบริสุทธิ์มากคนหนึ่ง

วิธีการพูดของสวีไห่หวงเรียบง่ายและถูกต้องยิ่งกว่า

...เงินฉางเชิงเป็นคนจริงคนหนึ่ง

นี่ก็คือสาเหตุที่นางชอบเขา

หลังจากที่หวังจื่อเซ่อเจียบงัน นางก็ยกมือขวาขึ้น

ปราณกระบี่หยดชะงักเล็กน้อย กลิ่นอายครันคร้ามกลับคืนสู่ปากเขา

ค่ายกลกระบี่สำนักศึกษาหนานซีสลายหายไป

ซางสิงโจวปรากฏตัวต่อหน้าผู้คน
ตรงหน้าเงินฉางเซ็ง

ตอนที่ 56 ท่านไม่ยากลองหรือ

"อาจารย์ในปิ่นนั้นท่านให้เข้าไปหอลิงเยียนเพื่อดูบันทึกของใต้เท้าหวัง บอกว่าในนั้นมีความลับของการทำลิตพิลิกโชคชะตา แต่ข้าอ่านแล้ว ไม่พบ"

หลังจากเงินฉางเชิงกล่าวประโยคนี้ต่อซางสิงโจว บรรรยากาศใน
สุสานเทียนซู่ก็แปลกไปอยู่บ้าง

นี่เป็นความลับที่น้อยคนนักจะรู้

แม้ว่าหลังจากที่สองอาจารย์และศิษย์แตกหักกัน ความลับนี้ก็
ไม่ได้ถูกเปิดเผยออกไป

เดิมทีคำพูดนี้ควรจะถูกเปิดเผยออกไปตั้งแต่สามปีก่อน เพียงแต่
เงินฉางเชิงคิดว่าในเมื่อบทสนทนาทั้งหมดในวัดเก่าเมืองซีหนิงรวมถึง
วันเวลาเหล่านั้นล้วนเป็นวิธีการ ถ้ามคำถามที่เจ็บปวดต่อเรื่องในอดีตไป
จะมีความหมายอันใด อีกทั้งเขายังได้รับศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ที่สำคัญ
อย่างยิ่งในหอลิงเยียน ได้อ่านความลับมากมายในบันทึกของ
หวังจื่อเซ่อจนเกิดความเข้าใจและตระหนักรู้ มอบความช่วยเหลือ
ที่สำคัญมากในชีวิตการบำเพ็ญเพียร ให้การตกเตือนมากมายต่อชีวิต

ของเขา นี่ก็เพียงพอแล้ว

เขากล่าวต่อ "ข้าเห็นเพียงคำว่า 'กินมนุษย์' ในบันทึกเล่มนั้น"

ใบหน้าของหวังจื่อเซ่อปรากฏสีหน้าหวนวนรำลึกถึงอดีตและทอดถอนใจเล็กน้อย กระทั่งสามารถกล่าวได้ว่าคือความเศร้าสลดใจ

บันทึกเล่มนั้นเขียนถึงสิ่งที่เขาได้เห็นได้ยินในปีนั้น และประวัติศาสตร์ที่จริงแท้ที่สุดในช่วงก่อนและหลังราชวงศ์ต้าโจวสถาปนาแล้ว

ประวัติศาสตร์ที่จริงแท้ที่สุดมักจะเป็นประวัติศาสตร์ที่มีดมนที่สุด

เสียงอ่านตำราในตรอกแคบที่ดูเหมือนเงียบสงบ มิรู้ว่ามีเสียงร้องอันโศกเศร้าเวทนาบนเรือที่ระดับประดาอย่างงดงามบนแม่น้ำลั่วเหอ มากน้อยเท่าไร

ชีวิตในราชสำนักที่ดูเหมือนน่าเบื่อไม่รู้ว่ามีซอนเร็นแสงดาบและเงากระบี่มากน้อยเท่าไร

หวังจื่อเซ่อไม่ได้เอ่ยถึงการเปลี่ยนแปลงของสวนไปเฉ่า แต่มีบางคำปรากฏขึ้นมาเป็นครั้งคราวและได้เปิดเผยให้ทราบถึงความเหี้ยมโหดในคืนนั้น

สิ่งที่เรียกว่ายุคที่เจริญรุ่งเรืองสุดท้ายแล้วก็ได้แต่เพียงทำให้คนผู้หนึ่งสมประสงค์เท่านั้น บนบันไดที่มุ่งสูงสุดสูงสุดเต็มไปด้วยร่างไร้วิญญาณอาบโลหิตนอนเกลื่อนกกลางด กลางเวลาช่วงนั้นรวมถึงกาลเวลาในหลายร้อยปีให้หลังเต็มไปด้วยบิดาบุตรทำร้ายกัน พี่น้องทำร้ายกันสามีภรรยาทำร้ายกัน ผู้ปกครองและขุนนางทำร้ายกัน เช่นนั้น...ศิษย์อาจารย์ทำร้ายกันย่อมไม่นับว่าเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่ออันใด

เฉินฉางเชิงเจียบังนอนอยู่คู่หนึ่งก่อนเอ่ย "ข้าเพียงแต่ยังคงไม่เข้าใจว่าเหตุใดท่านจึงไม่ลงมือเอง"

คำคืนหิมะตกในสำนักศึกษาศาสนาหลวงเมื่อสามปีก่อน เขาและซางสิงโจวเคยพูดคุยถึงคำถามนี้แล้ว

ในตอนนั้นซางสิงโจวได้ให้คำตอบแล้ว ส่วนที่เอ่ยถามอีกครั้ง
 ในตอนนี้ เพียงเพราะต้องการระบายอารมณ์เท่านั้น

นิสัยใจคอและวิถีพรตของซางสิงโจวเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ จุดอ่อน
 เพียงหนึ่งเดียวของเขาก็คือเงินฉางเซิง

เพราะทุกเรื่องที่เขาได้กระทำ ต่อให้เป็นการสังหารราชูรทั่วทั้งจิงตู
 เขาก็ล้วนสามารถเกลี้ยกล่อมตนเองให้มีเหตุผลในการทำเช่นนี้ได้

แต่ในเรื่องของเงินฉางเซิง เขาไม่อาจเกลี้ยกล่อมตนเองได้

ยิ่งเป็นเช่นนี้ เขายิ่งไม่ขึ้นชอบเงินฉางเซิง

เริ่มตั้งแต่เมื่อซีหนิง เริ่มตั้งแต่วัดเก่าแห่งนั้น เริ่มตั้งแต่หลายปีก่อน
 ก็เป็นเช่นนี้

อารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้หนักหนาขึ้นตามกาลเวลาที่ผันผ่าน เขา
 ยิ่งไม่ชอบตนเองที่ไม่ชอบเงินฉางเซิงมากขึ้นทุกที

เขาไม่อยากพบเจอเงินฉางเซิง

เขาถึงกับหวังว่าเงินฉางเซิงจะไม่เคยปรากฏตัวขึ้นบนโลกนี้

เขาไม่อยากลงมือเอง เพราะเช่นนั้นจะทำให้เส้นทางแห่งจิต
 ยากจะสงบลงอีกครั้ง

เขาหวังให้เงินฉางเซิงตายด้วยเงื้อมมือผู้อื่น

สามปีก่อนที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง เขาเคยกล่าวว่าขอเพียง
 เงินฉางเซิงไม่กลับจิงตู เขาก็จะไม่ลงมือ

แต่ต่อมาเขายังไม่สามารถถอดถอนต่อการยั่วยวนนี้ได้

ดังนั้นโจวหงจึงตาย ยังมีอุชูและมู่จากเกาะดำที่

เงินฉางเซิงไม่ได้ตายในเทือกเขาหิมะ และไม่ได้ตายในการเผชิญ
 กับเรื่องอันตรายบนยอดเขาเซิงหนิว

"สิ่งที่พวกเราบำเพ็ญเพียรคือจิตใจ สรรพสิ่งบนโลกมีเพียงจิตใจ
 ที่ไม่อาจหลอกหลวงตนเองได้" เงินฉางเซิงเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจ "หากข้าตาย

ด้วยเงื้อมมือผู้อื่นจริงๆ ท่านก็สามารถเกลี้ยกล่อมตนเองได้ว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับท่านกระมัง"

ซางสิงโจวมองเขาโดยไม่กล่าวคำใด

สุดท้ายเงินฉางเชิงเอ่ยว่า "โปรดลงมือด้วยตนเองเถิด บางทีในช่วงเวลาสุดท้ายนั้นอาจจะมองเห็นจิตใจของตนเองอย่างชัดเจน ท่านไม่อยากจะลองดูหรือ"

'ข้าอยากลองดู'

ท่ามกลางลมฝนเมืองสวินหยางในปีนั้น ยามที่เผชิญหน้ากับจูลี้หวังพั่วเคยกล่าวประโยคเช่นนี้ ในเมืองไปตี้ ยามที่เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่ไม่อาจเอาชนะได้ เซวียนหยวนพั่วเคยเอ่ยประโยคนี้ สวีไห่หวงเคยเอ่ยประโยคนี้ เงินฉางเชิงเองก็เคยเอ่ยประโยคนี้

เทียบกับซางสิงโจวแล้ว พวกเขาล้วนยังเยาว์นัก จึงมีเวลามากเพียงพอที่จะลองดู มีโอกาสเหลือสำหรับการทำผิด บางทีอาจเป็นเพราะสาเหตุนี้ ยามที่เผชิญกับช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องเลือกบางสิ่งบางอย่าง พวกเขาจึงแสดงออกอย่างกล้าหาญและตรงไปตรงมายิ่งกว่า

เช่นนั้นท่านไม่อยากจะลองดูหรือ

ซางสิงโจวมองเงินฉางเชิงอย่างสงบนิ่ง

สิ่งที่เงินฉางเชิงและสวีไห่หวงแสดงออกมาในวันนี้โดดเด่นอย่างแท้จริง ทำให้เขารู้สึกชื่นชม ยังมีเด็กผู้นั้นในวังหลวงที่นิ่งเสียบอย่างยอดเยี่ยมที่สุด

แต่คนรุ่นหลังเหล่านี้ยังคงดูแลความละเอียดรอบคอบที่เขาซ่อนอยู่ในใจ และความสามารถอันน่าหวาดกลัวของเขา

ต่อให้หวังจื่อเซ่อกถูกเกลี้ยกล่อมและวางตนอยู่เหนือเรื่องนี้ เขายังคงเชื่อมั่นว่าจะสามารถควบคุมสถานการณ์ในที่สุดได้

เขาไม่มีเหตุผลใดที่ต้องตอบรับคำขอร้องของเงินฉางเชิง แต่

ในตอนนี้อเองเขาก็ได้ยื่นประโยคนี้

นี่คือน้ำหวานหยดนั้นจากดอกไม้ที่ห้อยอยู่บนกิ่งไม้ตรงกำแพงหิน
ทั้งงดงามและบริสุทธิ์ ชวนให้ผู้คนรู้สึกซาบซึ้งใจได้อย่างง่ายดาย

นี่ทำให้เขานึกถึงหลายปีก่อน ยามที่เขายังเป็นนักพรตหนุ่มผู้หนึ่ง
ในเมืองลั่วหยางมีอารามฉางซุน ในอารามฉางซุนมีนักพรตน้อย
สองคน นามว่าซางและอิน

ตอนนั้นพวกเขายังไม่ได้แยกย้ายกันไปแสวงหาวิถีพรตที่สำนักหลิง
และสำนักศึกษาศาสนาหลวง

แน่นอนว่าอาจารย์ของพวกเขาต้องเป็นบุคคลที่ไม่ธรรมดาอย่างมาก
แต่สุดท้ายกลับตายไปอย่างเฉียบงัน

นั่นคือช่วงกลียุคอย่างแท้จริง เมืองลั่วหยางถูกปิดล้อมเป็นเวลานาน
ที่ราบและภูเขานอกเมืองเต็มไปด้วยเผ่าป่าศาง ทั่วทุกหนแห่งเต็มไปด้วย
กลิ่นเหม็นคาวคละคลุ้ง

พวกเขาไปจากเมืองลั่วหยาง ผู้ที่ร่วมเดินทางยังมีคนหนุ่มแก่ถึง
อีกผู้หนึ่ง

ในการเดินทางช่วงนั้นพวกเขามองเห็นภาพน่าเวทนามากมายที่ต่าง
ส่งผลกระทบต่ออันยิ่งใหญ่ต่อพวกเขาทุกคน

สุดท้ายบนพื้นที่แห่งหนึ่ง เขาหยุดก้าวเท้าและกล่าวต่อแสงสนธยา
ซึ่งอาบย้อมภูเขาว่า 'ข้ายังอยากจะลองดู'

เขาปกปิดตัวตนและเข้าร่วมสวามิภักดิ์กับจักรพรรดิไท่จงในภายหลัง
ได้รู้จักผู้คนที่เก่งกาจมากมาย

คนเหล่านั้นสวมอาภรณ์หรรษาฟุ่มเฟือย ส่วนเขายืนอยู่ในมุ่มมืดมืด
ต่อไปอย่างเงียบขรึมและถ่อมตน

ไม่ว่าภายหลังจะมีชื่อเสียงมากเท่าไร เขายังคงเป็นเช่นนี้

เผ่าป่าศางยังไม่สูญสิ้นจึงไม่สามารถผ่อนคลายได้แม้แต่ชั่วขณะเดียว

สุดท้ายเขาก็เคยชินกับชีวิตเช่นนั้น กระทั่งขึ้นชอบชีวิตเช่นนั้นเสียแล้ว

ฝ่าบาทต้องการคนเช่นเขาในการช่วยเหลือในทีลับ ฝ่าบาทจึงสามารถกลายเป็นฝ่าบาท

นอกจากคนจำนวนน้อยมากๆ แล้วก็ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเขาคือช่างสิงโจว ผู้สืบทอดที่แท้จริงของศาสนาหลวง เพียงเข้าใจว่าเขาคืออัครพรตจี้ที่สามารถรักษาโรคได้

หลังจากเขาโค่นล้มการปกครองของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ก็มิได้สนใจเคลื่อนไหวที่สิ้นกระเพื่อมในราชสำนัก และได้ให้ตำแหน่งสำคัญกับโจวทง นี่เป็นเพราะเขาไม่รู้สึกว่าการที่โจวทงทำนั้นมีปัญหาเลยแม้แต่น้อย สองสามร้อยปีมานี้เขาทำเช่นนั้นมาโดยตลอด

เพียงแต่บางครั้งยังมีความรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง

เขามีได้เยาว์วัยอีกต่อไป

ช่างสิงโจวมองเงินฉางเชิง มองแววดาที่สงบนิ่งทั้งยังแนวแน่ของเขา มองหน้าตาที่ชัดเจนของเขา ในใจคิดว่าพวกคนหนุ่มเช่นนี้...

หลายร้อยปีผ่านไปแล้ว ตอนนี้เมืองลั่วหยางมิได้ถูกปิดล้อม การเฉลิมฉลองปีใหม่อันอิมคริมที่ผู้คนกินเนื้อมนุษย์ได้จางหายไปนานแล้ว ไม่ว่าผลสุดท้ายในวันนั้นจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะมีความวุ่นวายภายในหรือไม่ ฝ่าบาทมนุษย์ก็ต้องกังวลว่าจะกลับไปคืนสู่คืนวันที่น่าหวาดกลัวเช่นนั้นอีก ผู้คนไม่ต้องใช้ชีวิตอย่างเหนื่อยยากอีก

นั่นหมายความว่าเขาไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตอย่างเหนื่อยยากอีกมิใช่หรือ หมายความว่านับตั้งแต่ตอนนี้ เขาสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ และไม่ต้องเกรงใจมิใช่หรือ

เขามองเงินฉางเชิงอย่างเสียวสันและพลันเอ่ยขึ้น "ตกลงให้พวกเราลองดูว่าจะสามารถจบเรื่องนี้ได้หรือไม่"

ตั้งแต่จักรพรรดิองค์ก่อนประชวรหนัก เทียนให้ไม่มีท่าที่คืนบัลลังก์
เขาก็เริ่มต้นเขียนเรื่องราวนี้

จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้ก็คือฝันพิภพที่เต็มไปด้วยทรายขาวให้กำเนิด
ผลไม้ลูกหนึ่งภายใต้ความช่วยเหลือของคนผู้หนึ่งที่ฝั่งตรงข้ามของ
มหาสมุทรดวงดาว

เช่นนั้นเรื่องนี้ย่อมต้องใช้ความตายของผลไม้ลูกนั้นเป็นจุดจบ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3PErhVI>